

Рафаел Джордано - „Твоят втори живот започва, когато разбереш, че имаш само един“

Все по-едриите капки се размазваха по предното стъкло. Чистачките проскърцваха, а нещо стържеше и вътре в мен, докато стисках волана... Скоро потекоха такива струи, че инстинктивно намалих натиска на крака си. Само това ми липсваше, да катастрофирам! Дали стихииите се бяха съюзили срещу мен? Чук-чук, ало, Ной, що за потоп е това?

Бях решила да карам по странични пътища, за да избегна тапите в петък вечерта. Каквото ще да е, само да не се натрисам на задръстените магистрали и да избегна мъките на движението тип „акордеон“! Дума да не става да се правя на музикантката Ивет Хорнер на пътя! Напразно се опитвах да различа знаците, а бандата богове там горе се кефеха, като образуваха колкото се може повече пара по стъклата, та съвсем да се объркам. И сякаш това не стигаше, ами джипиесът ми внезапно сдаде наред една гъста, тъмна гора. Реши, че двамата вече няма да имаме нищо общо. Технологически развод с незабавен ефект!

Истината е, че идех от място, където джипиесите не вършеха работа. Идех от зона, забравена от картите – да бъдеш там, означаваше, че си никъде. И все пак... Съществуваше малък комплекс от предприятия, измислена групичка от ООД-та („общности с ограничени доходи“), които представляваха за шефа ми търговски интерес достатъчен, за да ме разкара дотам. Може би имаше и не толкова рационална причина. Откакто ми бе разрешил намаленото работно време, имах неприятното усещане, че ме кара да си плащам за това облекчение, като ми поверява задачи, неприятни за останалите. Затова се бях озовала в един шкаф на колела и се търкалях по пътищата в покрайнините на Париж на лов за най-дребните риби...

Хайде, Камий... Стига си бълвала огън и жупел, съсредоточи се върху маршрута! Внезапно нещо гръмна... Ужасен звук, при който сърцето ми заби със сто и двацет удара в минута, а колата направо подскочи. Главата ми се удари в предното стъкло и странно, но установих, че това, дето си представяш целия си живот в две секунди, не са празни приказки. За кратко бях зашеметена, но се съвзех и се пипнах по челото... Нямахте мокро. Само едра цицина. Светкавично се сканирах сама... Никакви други болки. За щастие се разминах със стрес без тежки последствия!

Излязох от колата, като се загърнах, доколкото можех, в мушамата, и установих пораженията: спукана гума и изкривена ламарина. След като големият страх бе преминал, ме обзе гняв. Ама че безобразие! Хич бива ли толкова гадости в един ден? Вкопчих се в телефона като в спасителен пояс. Разбира се, нямаше покритие! Почти не се изненадах, до такава степен се бях примирила с каръка си.

Минутите минаваха. Нищо. Никой. Бях сама, изгубена в горичката. Започвах да се тревожа, обезводненото ми гърло пресъхна съвсем.

Размърдай се, не се паникьосвай! Сигурно наблизо има къщи...

Напуснах убежището си и решително се опълчих срещу стихииите, навлякла очарователната отражателна жилетка. На война като на война! А и откровено казано, предвид обстоятелствата ми бе все едно дали ще изглеждам лъскаво...

Подир десетина минути, които ми се сториха цяла вечност, се натъкнах на метална решетеста ограда. Натиснах звънеца на визиофона, както се дава сигнал за бедствие. Отговори ми мъж с вид на охранител, с глас, какъвто човек придобива иззад вратата по адрес на навлеците.

– Да? За какво става дума?

Стиснах палци: дано местните да са гостоприемни и склонни към взаимопомощ!

– Добър вечер, господине... Съжалявам, че ви безпокоя, но закъсах с колата в горичката зад вас... Гумата ми се спуска, а телефонът ми няма покритие... Не успях да извикам пом...

Металната врата зажука, докато се отваряше, и аз подскочих. Дали погледът ми на отчаян кокер, или видът ми на корабокруширала бе убедил тукашния обитател да ме приеме? Все едно. Мушнах се вътре, без да му мисля повече, и открих великолепна сграда, заобиколена от добре планирана и добре поддържана градина. Същинско златно кюлче посред тинята!

На предната стълба светна лампа и вратата в края на алеята се отвори. Висок мъжки силует се насочи към мен под грамаден чадър. Когато мъжът се озова наблизко, съзрях продълговатото му, приятно лице с изсечени черти. Беше от онези, на които бръчките им отиват. Нещо като френски Шон Конъри. Забелязах две весели трапчинки от двете страни на устата му, което, общо взето, му придаваше симпатичен вид. Вид, приканващ към разговори. Навярно бе изживял шейсетте си години, както децата скачат по разрисувани квадратчета: с долепени стъпала и напълно спокоен. Красивите светлосиви очи проблясваха палаво като две топчета, току-що лъснати от някое хлапе. Хубавата посребрена коса бе удивително гъста като за неговата възраст, само отпред се бе поотдръпнала, един кичур падаше върху челото му. Имаше къса брада, подстригана не по-зле от градините наоколо – явно полагаше грижи за външността си. Покани ме да го последвам вътре. Бях онемяла, и то с многотоchie...

– Влезте! Мокра сте до кости!

– Б... благодаря! Много мило от ваша страна. Още веднъж, съжалявам, че ви безпокоя...

– Недейте. Няма проблем. Ето, седнете, ще ви донеса кърпа да се поизсушите.

В този миг елегантна жена, явно съпругата му, пристъпи към нас. Като видя окаяното ми състояние, изяществото на лицето ѝ за миг бе помрачено от смръщване на веждите, което тя веднага овладя.

– Скъпи, всичко наред ли е?

– Да, да, наред е. Дамата е претърпяла пътно произшествие и не е могла да се свърже по телефона в горичката. Има нужда да се обади и да се посъвземе.

– А, да, разбира се...

Виждайки, че съм премръзнала, тя ми предложи чаша чай, която аз приех без много превземки. Тя се оттегли в кухнята, а мъжът ѝ слезе по стълбите с кърпа в ръцете.

– Благодаря, много мило, господине.

– Клод. Казвам се Клод.

– А... Аз съм Камий.

– Заповядайте, Камий. Телефонът е тук, на ваше разположение.

– Чудесно. Няма да говоря дълго.

– Не се притеснявайте.

Пристъпих към телефона, поставен върху красива мебел от изискано дърво, над която имаше съвременна картина. Тези хора явно имаха вкус и добро положение... Какво облекчение, че попаднах на тях, а не в бърлогата на някой канибал, хапващ за закуска отчаяни домакини в бедствено положение!

Вдигнах слушалката и набрах номера на моя застраховател. Нямах как да съобщя къде ми е колата и предложих на човека от сервиза да дойде при мен в дома на приелите ме хора, с тяхно съгласие. Съобщиха ми, че до час ще пристигнат. Буквално си поех дъх – събитията ставаха контролируеми.

После се обадох къщи. Клод дискретно взе ръжена и отиде да ръчка огъня в камината в другия край на помещението. Подир осем безкрайни позвънявания мъжът ми вдигна. От гласа му заключих, че е задрямал пред телевизора. Май не бе нито изненадан, нито

обезпокоен, когато се чухме. Беше свикнал да се връщам понякога много късно. Разказах му за моите прежеждия. Той вмъташе между фразите ми раздражени възклицания и притеснени цъкания с език, а после взе да ми задава технически въпроси. След колко време ще дойдат от сервиза? Колко ще струва? Нервите ми бяха опънати и поведението му за малко не ме накара да се разкрещя в слушалката! Поне веднъж да прояви нормално отношение! Затворих бясна, като му казах, че ще се справя, да си ляга, без да ме чака.

Ръцете ми трепереха и усетих, че очите ми овлажняват. Не чух как Клод се бе приближил до мен и трепнах, когато ме докосна по рамото.

– Как е? Добре ли сте? – попита той с добронамерен глас, какъвто щях да бъда доволна да чуя преди малко от съпруга си.

Клекна, за да бъде на височината на лицето ми, и ме попита отново:

– Как е, добре ли сте?

И ето че нещо в него ме накара да рухна: устните ми затрепериха, не можах да удържа сълзите, които от известно време напиреха под клепачите ми... По лицето ми се разтече грим и неприятните преживявания от последните часове, седмици и месеци избиха навън...